

SPRAVILA SOM NIEČO ZLE.
NIEČO NAOZAJ STRAŠNÉ.
A NAJHORŠIE
NA TOM JE,
ŽE SA MI TO PREPIEKLO.

KEČUPOVÉ OBLAKY

ANNABEL PITCHER

KEČUPOVÉ
OBLAKY

KEČUPOVÉ OBLAKY

ANNABEL PITCHER

slovart

Copyright © Annabel Pitcher 2012

Translation © Soňa Greer 2015

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2015

ISBN 978-80-556-1278-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Annabel Pitcher: Ketchup Clouds,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Indigo, London 2012,

preložila Soňa Greer.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Kamenská

Editor Erik Fazekaš

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2015.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Venované s láskou a úprimnou vďakou
môjmu manželovi a najlepšiemu priateľovi S.P.

„Aké smutné, aké zlé, aké šialené to len bolo –
no potom, aké sladké to bolo!“

Robert Browning, *Vyznania*

Vymyslená ul. č. 1
Bath

1. augusta

Milý pán S. Harris,

ten červený flak v ľavom hornom rohu si, prosím, nevšímajte. Je to džem, nie krv, aj keď pochybujem, že by bolo nutné vysvetľovať Vám, aký je v nich rozdiel. Veď polícia na topánke Vašej manželky nenašla džem.

Džem na rohu tohto papiera je z môjho sendviča. Domáci, malinový. Babkin výrobok. Už sedem rokov je nebohá a ten džem bolo to posledné, čo v živote urobila. V podstate. Teda ak neberieme do úvahy tých niekoľko týždňov, ktoré strávila s nemocnici, pripojená na srdcový prístroj, čo robí píp píp, pokiaľ máte šťastie, alebo píiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiíp, v prípade, že ho nemáte. Práve ten zvuk sa pred siedmymi rokmi ozýval po nemocnici. Píiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiíp. Moja mladšia sestra sa narodila šesť mesiacov nato a otec ju pomenoval po babke. Dorothy Constance. Keď otec prestal trúchliť, rozhodol sa, že to skráti. Moja sestra je malá a okrúhla, a tak sme ju napokon začali volať Dot, čiže Bodka.

Moja druhá sestra Sofi má desať rokov. Obe majú dlhé plavé vlasy, zelené oči a špicaté nosy, ale Sofi je vysoká a štíhla, s tmavšou pokožkou, zatiaľ čo Bodkina pokožka vyzerá,

akoby ju vyvaľkali a na desať minút šupli do rúry. Ja som iná. Hnedé vlasy. Hnedé oči. Stredná výška. Stredná váha. Asi by sa dalo povedať, že som obyčajná. Pri pohľade na mňa by človeka ani nenapadlo, že v sebe skrývam jedno tajomstvo.

Napokon som aj tak mala čo robiť, aby som ten sendvič zjedla. Na príčine nebol džem, to nie, ten vo vysterilizovaných pohároch vydrží aj štyri roky. To aspoň tvrdí otec, keď nad tým džemom mama ohrne nos. Aj ona ho má špicatý. Vlasy má rovnakej farby ako moje sestry, len kratšie a trochu zvlnené. Otec má skôr vlasy ako ja, akurát že nad ušami má šediny. Otec trpí takzvanou heterochrómiou, čo znamená, že jedno oko má hnedé, ale druhé je bledšie. Modré, keď je vonku jasná obloha, sivé, keď je pod mrakom. Obloha v jamke, povedala som raz. Otec má tiež uprostred líc jamky. Vlastne ani neviem, či má zmysel Vám všetko toto písať, ale pomyslela som si, že by asi nebolo na škodu priblížiť Vám trochu moju rodinu, skôr ako rozpoviem to, čo chcem.

Pretože ja to naozaj poviem. Nesedím tu v tejto búde len tak pre zábavu. Je tu odporne zima, a keby mama tušila, že nie som v posteli, asi by ma prizabila. No keďže je búda schovaná za stromami, predstavuje vhodné miesto na napísanie tohto listu. Ale nechcete odo mňa, aby som Vám povedala, čo sú to za stromy. Majú veľké listy, ktoré pri zafúkaní šuštia. Šššššššššššššššš. Vlastne sa to vôbec nepodobá na zvuk, ktorý vydávajú.

Prsty mám od džemu, a tak je od nich lepkavé celé pero. A moje mačky majú určite lepkavé fúzy. Keď som sendvič prehodila cez živý plot, Lloyd s Weberom zamňaukali, akoby nechceli veriť tomu, že majú toľké šťastie a z oblohy

padajú chlebičky. Hlad ma prešiel. Vlastne som ani predtým nebola hladná a ten sendvič som si spravila len preto, aby som oddialila napísanie tohto listu. Neberte to však v zlom, pán Harris. Ono je to len trochu zložité. A tiež som vyčerpaná. Poriadne som nespala už od prvého mája.

Ani v najmenšom nehrozí, že by som zaspala tu a teraz. Do stehien sa mi zarezáva škatuľa s obkladačkami a cez škáru pod dverami fučí prievan. Musím sa však pohnúť, lebo o chvíľu mi dôjde baterka. Najprv som ju držala v zuboch, no potom ma z toho rozbolela sánka, takže teraz sa ako-tak drží pri pavučine na parapetnej doske. Za normálnych okolností nevysedávam v búde, rozhodne nie o druhej ráno, ale dnes počujem ten hlas v hlave silnejšie ako kedykoľvek predtým. Pred očami vidím všetko akosi jasnejšie a pulz sa mi ide zblázniť. Stavím sa, že keby som teraz mala srdce napojené na prístroj v nemocnici, môj rýchly tep by ho určite pokazil.

Keď som vstala z postele, vrch pyžama sa mi prilepil o pokožku a v ústach som mala suchšie ako na púšti. Vtedy som si do županového vrecka suchla Vaše meno a adresu. A tak som sa tu ocitla tvárou v tvár prázdnemu hárkovi papiera, odhodlaná, že sa Vám zdôverím so svojím tajomstvom. Len ešte neviem, ako na to.

Pri písaní zrejme nie je možné, aby sa človeku zasekol jazyk, ale keby áno, napríklad keby som miesto ruky mala dlhočizný jazyk, isto by bol zamotaný do nejakého komplikovaného uzla, ktorý poznajú len skauti. Skauti a ešte ten chlapík z BBC2, veď viete, ten s bláznivým három, čo má šíalenú reality šou, v ktorej sa ocitne uprostred džungle a spáva na stromoch a na večeru jedáva hady. No keď sa tak nad

tým zamyslím, zrejme nemáte šajnu, o čom hovorím. Máte v cele smrti telku? A ak áno, pozeráte aj britské programy alebo len americké?

V tomto prípade sú však otázky pravdepodobne úplne zbytočné. Pretože aj keby ste mi chceli odpísať, adresa v rohu tohto listu je falošná. V Anglicku žiadna Vymyslená ulica neexistuje, takže, milý pán Harris, nech Vám ani nenapadne utiecť z väzenia a z ničoho nič sa mi tu ukázať pri dverách len preto, že ste sa sem stopom dostali z Texasu a hľadáte dievča menom – no, povedzme, že sa volám Zoe.

Kontakt na Vás som získala z webovej stránky *Cela smrti*, ktorú som našla vďaka mníške, a to skutočne nie je veta, ktorú som plánovala niekedy napísať, ale, povedzme si úprimne, ani môj život sa neodohráva presne tak, ako som si predstavovala. Bola tam Vaša fotka, na ktorej ste vyzerali celkom sympaticky, nato že ste v oranžovej uniforme s vyholenou hlavou, hrubými okuliarmi a na líci máte dlhú jazvu. Váš profil nebol jediný, na ktorý som klikla. Stovky zločincov si chce s niekým dopisovať. Stovky. Ale Vy ste sa niečím odlišovali. Tým, ako sa vás vzdala rodina a celých jedenásť rokov ste nedostali žiadnu poštu. A tým všetkým o Vašom pociťovaní viny.

Niežeby som verila v Boha, ale keď som si na wikipédii trikrát overila, že kňaz nemôže nič povedať polícii, predsa som šla na spoveď. Keď som sa však ocitla v spovednici a cez mriežku som zbadala jeho siluetu, stratila som reč. Uvedomila som si, že sa chystám vyspovedať mužovi, ktorý v živote neurobil nič zlé. Možno iba to, že si raz dal na Svätom prijímaní o glg vína viac. Jedine, že by aj on patril ku kňazom, ktorí molestujú deti, a v tom prípade by o hriechu vedel viac

ako dosť, ale nemala som to ako zistiť, takže som radšej nič neriskovala.

Vo Vašom prípade je to však oveľa bezpečnejšie. A keď mám byť úprimná, trochu mi pripomínate Harryho Pottera. Nespomínam si, či prvý diel vyšiel ešte pred Vaším súdnym procesom alebo až po ňom, takže len aby ste vedeli, Harry Potter nosí okuliare a má jazvu presne ako Vy a ani on nikdy nedostal žiadnu poštu. Raz však dostal záhadný list, v ktorom stálo, že je čarodejník, a jeho život sa zázračne zmenil.

Teraz zrejme sedíte vo svojej cele, čítate tento list a kladiete si otázku, či sa aj Vy dozviete, že máte magické schopnosti. A ak sa tej webovej stránke dá aspoň trochu veriť, určite si predstavujete, ako všetky tie bodné rany na vašej manželke hojíte. Mrzí ma, že Vás musím sklamať, no ja som len obyčajná tínedžerka a nie riaditeľka Rokfortskej strednej školy čarodejníckej. Verte mi však, že keby sa mi pero zmenilo na čarovný prútik, darovala by som Vám schopnosť prinavrátiť Vašej manželke život, pretože to jedno máme spoločné.

Viem, aké to je.

V mojom prípade to nebola žena. V mojom prípade išlo o chlapca, ktorého som zabila presne pred tromi mesiacmi.

Chcete vedieť, čo je na tom najhoršie? V pohode mi to prešlo. Nikto neprišiel na to, že som to bola ja. Nik to ani len netuší a ja si tu chodím slobodná ako vták. Vždy poviem to, čo sa odo mňa očakáva, robím to, čo sa odo mňa očakáva, ale vnútri sa idem zbláznit. Ani mi nenapadne povedať to mame alebo otcovi, či svojim sestrám, pretože nechcem, aby sa ma vzdali, a hoci si to zaslúžim, do väzenia nemám chuť ísť. Takže, ako vidíte, pán Harris, som menej statočná ako

Vy, takže keď bude čas na smrteľnú injekciu, nerobte si výčitky svedomia. A žiadne strachy, lebo keď sme poslali nášho psa na druhý svet, skutočne to vyzeralo veľmi pokojne. Na webovej stránke je napísane, že si nikdy neodpustíte, ale teraz aspoň viete, že existujú aj ľudia, ktorí sú na tom oveľa horšie ako Vy. Mali ste odvahu priznať sa. Ja som však príliš veľký zbabelec aj na to, aby som v liste odhalila svoju skutočnú identitu.

Môžete ma teda volať Zoe. A môžeme predstierať, že bývam v západnej časti Anglicka, čo ja viem, niekde pri mestečku Bath, ktoré je starobylé so starými budovami a cez víkendy je preplnené turistami, ktorí si fotia most. Ale všetko ostatné, čo napíšem, už bude pravda.

S pozdravom
Zoe

Vymyslená ul. č. 1

Bath

12. augusta

Milý pán Harris,

predpokladám, že keďže ste tento list otvorili, zaujíma Vás, čo je v ňom. Je to od Vás milé, ale neberiem to zase až za taký veľký kompliment, keďže, ako dobre vieme, v tej Vašej cele sa zaiste idete od nudy zbláznit', s výnimkou písania básní, ktoré sú mimochodom veľmi dobré, hlavne ten sonet o smrteľných injekciách. Prečítala som si ich na Vašom profile. Z Vašej básne o divadle mi zostalo smutno. Stavím sa, že Vám ani nenapadlo, že keď Dorothy kráčala po ceste zo žltých dlaždíc, štyridsaťosem hodín na to spáchate vraždu.

Sranda, dokážem to napísať bez mihnutia oka. No keby som to isté nemala na svedomí aj ja, bolo by to úplne iné. Predtým by som si od Vás nechávala poriadny dištanc, no teraz sme na tom rovnako. Vy ste zabili človeka, ktorého ste mali milovať, a ja som tiež zabila človeka, ktorého som mala milovať. Obaja poznáme bolesť a strach a zármutok a pocit viny a kopec iných pocitov, na ktoré ani nemáme výraz.

Všetci si myslia, že trúchlim, a tak sa ma ani len nespýtajú na to, prečo som taká bledá, s kruhmi pod očami a zlepenými masťnými vlasmi. Nedávno ma mama donútila, aby

som sa dala ostrihať. V kaderníctve som zízala na zákazníčky a zamýšľala som sa nad tým, koľké z nich nosia v sebe tajomstvo, pretože im mníška povedala, že nik nie je dokonalý a v každom človeku je aj kus dobra, aj kus zla. V každom. Ešte aj v ľuďoch, ako je Barack Obama alebo uvádzači detského programu *Modrý Peter*. Keď ma premôže pocit viny natoľko, že nemôžem spať, snažím sa spomenúť si na to. Dnes večer to však nezabralo, a tak som znova tu, v zime, aj keď tentoraz som škáru pod dvermi zapchala otcovou bundou.

Nespomínam si na meno tej mníšky, ale pamätám si, že jej tvár vyzerala ako sušené hrozienko. Dokázala by som si ju predstaviť ako bobuľku hrozna, pretože pod jej zvráskavenou pokožkou sa ešte stále nachádzalo aj čosi krásne. Týždeň pred letnými prázdninami k nám prišla do školy, aby nám porozprávala o treste smrti. Jej hlas bol síce tichý a sem-tam aj traslavý, no všetci ju pozorne počúvali. Ešte aj Adam. Väčšinou sa hojdá na stoličke a hádže pritom vrchnáky z pier dievčatám do hláv, no v ten deň sme si mohli dať dolu kapucne, pretože nikto z nás nerobil to, čo nemal, a všetci sme mali pohľad uprený na tú staručkú ženu, ktorá nám rozprávala o svojej snahe zrušiť trest smrti.

Zvládla toho už veľa. Petície a protestné akcie, články v novinách a listy odsúdeným, ktorí jej aj odpísali a zdôverili sa jej so všetkým možným. „Akože so svojimi zločinmi a tak?“ opýtal sa ktosi. Mníška prikývla. „Niekedy. Každý človek potrebuje, aby ho niekto vypočul.“

Vtedy som dostala ten nápad, na hodine náboženskej výchovy, aj keď mníška nám porozprávala ešte kopec iných

vecí, na ktoré si ani nespomínam. Keď som prišla domov, vybehla som hore do pracovne bez toho, aby som sa najprv vyzula, hoci mama len nedávno kúpila nové béžové koberce. Zapla som počítač a vyhľadala som si webovú stránku *Cela smrti*. Samozrejme, zaklikla som na okienko, že mám osemnásť rokov. Moja lož ani nevypla počítač, ani nespustila alarm. Dostala som sa priamo do databázy kriminálnikov, ktorí by si radi s niekým dopisovali, a odrazu som tam zbadala Vás! Pán Harris, druhý zľava v treťom rade na štvrtej strane, akoby ste tam čakali, že Vám vyrozprávam svoj príbeh.

PRVÁ ČASŤ

Nie je to práve najoriginálnejší názov, ale tu ide o skutočný život, nie o beletriu, čo je pre mňa dosť nezvyk. Zväčša píšem fantasy, a ak Vás to zaujíma, moje zatiaľ najlepšie dielo sa volá *Bizel Bazelovský*. Je to príbeh o modrom huňatom stvorení, ktoré žije v plechovke s fazuľou zastrčenej vzadu v kredenci u jednej rodinky. Žije tam už veľa rokov, no jedného dňa dostane chlapec menom Mot (ktorý sa v skutočnosti volá Tom, ale fascinujú ho zrkadlové tvary) chuť na toast s pečenou fazuľou, a tak plechovicu otvorí, otočí ju hore dnom a vtom z nej na tanier, ktorý sa dá dať do mikrovlnky, vypadne Bizel.

Pán Harris, neviem ako dlho sa už venujete písaniu poézie, no ja chcem byť spisovateľka už odvtedy, ako som čítala prvú knihu zo série *Slávna päťka*. Vtedy som ešte na prvom stupni dostala za úlohu napísať svoju prvú recenziu.

Knihe som dala 4,5 hviezdčky z možných piatich, pretože v nej síce išlo o dobré dobrodružstvo a nakoniec poklad našli, ale postava menom George, ktorá bola na hranici transvestitu, sa neustále rozprávala so svojím psom, a tak som knihe ubrala pol hviezdčky za to, že je nereálna.

Cez okno dovnútra preniká žiara nespočetných hviezd a každá jedna je plná a jasná. Možno práve teraz dávajú mimozemšťania našej planéte brilantnú recenziu, čo len potvrdzuje, ako veľa toho vedia. Vonku je úplný pokoj, akoby celý svet zadržal dych a čakal, kým budem pokračovať so svojím príbehom a Vy asi tiež, takže poďme na to.

Všetko sa to začalo pred rokom jedným nečakaným telefonátom. Jeden celý augustový týždeň som zbierala odvalu na to, aby som sa mamy opýtala, či môžem ísť v sobotu večer na domáci žúr. Nešlo o hocijaký žúr, ale o žúr u Maxa Morgana. Pozvaní boli úplne všetci a mali sme ním ukončiť letné prázdniny, keďže o niekoľko dní sa začínal školský rok. Žiaľ, mala som menej ako jednopercentnú šancu na to, že by mama privolila, lebo v tom čase mi nedovolila vôbec nič, dokonca ani len ísť s Lauren do nákupného centra. Bála sa, že by ma niekto uniesol alebo by som si nestihla urobiť domáce úlohy.

U nás doma žiadne ulievanie neplatilo, keďže mama bola advokátka, ale skončila s tým, keď bola Bodka malá. Bodka bola chorľavé bábätko, stále bola v nemocnici, tak si viem predstaviť, že starostlivosť o ňu predstavovala prácu na plný úväzok. Mama bola vždy s nami. Bola tam, keď som sa zobudila, a každý deň sa ma spýtala na rozvrh hodín a bola tam aj vtedy, keď som sa vrátila zo školy, aby dohliadla na úlohy.

Zvyšok času trávil prácou okolo domu. Keďže je veľký, hor-ko-ťažko sa jej podarilo, aby vyzeral tip, ale na top nebola šanca, no vďaka prísnemu režimu sa jej podarilo aj to. Ešte aj pri pozeraní správ skladala bielizeň, párovala ponožky, a keď si mala oddýchnuť vo vani, leštila kohútiky flanelom. Veľa varila, a to vždy len s tými najlepšimi ingredienciami. Vajcia a zelenina museli byť bio a kravy museli žiť v rajskej záhrade alebo aspoň niekde bez znečistenia vzduchu a bez chemikálií, len aby v mäse nebolo niečo, z čoho by sme mohli ochorieť.

Pán Harris, dúfam, že Vám to nebude prekážať, no gúgli-la som si Vašu mamu (bezvýsledne), aby som zistila, či bola prísna, či Vás nútila snažiť sa v škole, slušne sa správať k starším osobám, vyvarovať sa problémov a jesť zeleninu a ovocie. Dúfam, že nie. Bola by to totiž škoda, keby ste svoje tínedžerské roky strávili chrumkaním brokolice a teraz ste zavretý v cele a o žiadnej slobode niet ani reči. Dúfam, že ste zažili bláznivé časy, napríklad že ste nahý prebehli cez susedov dvor, lebo ste s niekým hrali vadí-nevadí, čo sa aj skutočne stalo na oslave Laureniných štrnástych narodenín po mojom skorom odchode domov. Keď mi to potom na druhý deň v škole Lauren porozprávala, ako vždy som nahodila znudený výraz, akože ja som z takých detinských hlúpostí už vyrástla. No keď nás potom učiteľ dejepisu napomenul, aby sme si prestali šuškať a radšej sa venovali textu, nevidela som v ňom žiadnych Židov, len prsia nadskakujúce pri mesačnom svite.

Už som mala po krk toho, že vždy pri všetkom chýbam. Mala som po krk ich príbehov. Závidela som im, naozaj som